

KANTTURA

Maa, jota joki koskee

Kanttura – maa, jota joki koskee

Kuinka kutsuisin sellaista, minkä itse käsitän kokonaisuutena, ja mikä on ajan kuluessa rakentunut rakkaaksi sijakseni ja olotilakseni? Kuinka kertoisin kohteesta, jonka olen osaltani uudesti luonut ja jonka koen omakseni, mutta joka ennen kaikkea syvällä sisimmässä tuntuu eniten itseltä? Se, miten tahdon sitä kutsua ja mitä siitä kertoa, on harmoninen ympyrä, joka päättyy vain alkaakseen uudelleen.

Tiedän, että minua ennenkin täällä Kantturan niemimaalla kuin myös tuolla ylhäällä metsissä on ollut elämää ja yritystä. Kymmenettuhannet ihmiset eri aikoina ovat tänne syystä tai toisesta saapuneet, täällä aikansa viipyneet ja vuoroillaan poistuneet toisiin maisemiin tai toisiin ulottuvuuksiin. Uskon, että moni hyvä viivähtäjä on maahan ja maisemaan ihastunut ja jättänyt tänne oman, kauneudella koteloidun sielunjälkensä.

Ihminen kokee, mutta maa muistaa kaiken.

Kenties eri aikakausina eläneiden ihmisten rakkaudentuntemukset ja riemunkokemukset ovat maahan tallentuneet ja voimistaneet sen näin hedelmäiseksi.

Aika on olemattomuuden ympyrä. Se katoaa, kun sitä haluaisi määrittää.

Oulujoki, tuo vuolas kalevalainen valtavirta on lukemattomien veneenpohjien halkoma uljas uoma. Monet kerrat olen joenrannalla istunut ja antanut ajatusteni hahmottaa entisiä aikoja, jolloin joki kuului enemmän elämään; kun virta merkitsi mahdollisuuksia ja mahdollisti merkityksiä. Ammoisina aikoina juuri joki oli käytettyin kulkutie. Se oli ravinnon ja puhtauden luonnollisin lähde kuin myös kulttuurin yhteys kansojen, heimojen ja erilähtöisten ihmisten välillä. Oulujoki rantamainen oli lisäksi viljelyn, kaupan ja kymmenien muiden elinkeinojen mahdollistaja.

Joki on yhä, ja vesi liikkuu vastaisten rantojen välissä.

Tämä maa on elämänruumis, vesi on elämänajatus ja virtaava joki elämäntahtoa ylläpitävä lakkaamaton liike. Ja ilmassa kaikkialla on elämänsielu. Kantturassa on tilaisuus oivaltaa ihmisen yhteys elämän luonnolliseen kokonaisuuteen. Täällä ihminen saa olla oman ympyränsä sisällä tietoinen ainutkertaisesta tilastaan.

Tämä maa on tallattu maa.

Joskus, kun olen sulkenut silmäni, olen saattanut kuulla leikkivien lasten naurua ja rakastavien äitien kaitsevia kehotuksia. Ja joskus, kun vimmaisen työn väsyttämänä olen istunut alas, olen saattanut tuntea vanhojen voimien kiertyvän lohduttavasti ympärilleni:

‘eiköhän jatketa, mennäänpä taas...’

Olen tottunut kuulemaan lukuisten vieraiden kokemista kummallisista tuntemuksista. Joku maahan tallennettu mahti sulkee ihmisiä otteeseensa kuin tahtoen tartuttaa heihin menneiden aikojen muistoja ja kiehtovia kertomuksia: ‘vain vilpitön on itselleen hyvä, ja sitä hän oli... niin hyvä, muistatko, tunnetko...’

Kahdeksan vuotta siitä jo on, kun tänne saavuin. Muistan hyvin, kuinka alkuun koin hankalaksi vanhaan savupirttiin menemisen. Jokin kumma silmä siellä hämärässä huoneessa tuntui minua tarkkailevan ja arvioivan olemustani ja aikomuksiani. Usein kummastelinkin, miksi joka kerta poimin lakkini päästä, kun kumartelin sisään pieneen, vaatimattomaan ja ihmisten hylkäämään tupaan. Toisinaan hätkähdin, kun huomasin puhelevani yksikseni noille paksuilla pahveilla vuoratuille tyhjille seinille.

‘Minä tiedän, sinulla on kylmä.’

Mikä olikaan se tavaton sattuma ja eriskummallinen oikku, että tänne Kantturaan päädyin juuri silloin, kun vielä kaikki oli mahdollista, ja kun kivulias sisäinen tarpeeni oli todellisin. Pääsin pakoon rutiineja: pyrkyä, pakkoja ja paineita. Tietoisuuteni avautui vapaan taivaan alla ottamaan vastaan toisenlaista todellisuutta. Alkukantaisen vimmaisella tahdilla, mutta mistään tarkoituksesta tietämättä, ryhdyin palauttamaan runsaan rikkakasvuston ja pulleiden pusikoiden alle hyljätyn maan konstailematonta kunniaa.

Ymmärsin tekeväni jollain tapaa eheyttävää työtä, sekä maiseman että mieleni suhteen. Missä maisema avautui, siellä mieli avartui.

Ihminen hoi! Katso nyt itseäsi!

‘Uskosi olet ulkoistanut kirkolle, inhimillisyytesi alistanut yhteiskunnalle. Ilosi olet ehdollistanut viihdeteollisuudelle ja luonnon ympäriltäsi olet uhrannut maailmantaloudelle. Mitä Sinusta on jäljellä - vain väritön varjo, ruoskittu ruoto ja rikkinäinen sielu. Hätäsi hetkellä ei ole ketään kohdattavissa. Ystäväsi yli olet kävellyt, kaikki kaverisi karkoittanut. - Voi luoja! - Ihminen, tule takaisin! Hyväksy itsesi - ajatuksesi ja tuntemuksesi, sillä niihin Sinulla on oikeus, kuten elämäsi valintoihinkin.’

Nyt pysähdyin miettimään, mitä olenkaan täällä tehnyt ja vuosien saatossa oivaltanut? Tajuan ympyrän kiertyneen kiinni siihen viivaan, joka alkoi piirtyä elämäkankaalleni syksyllä 2003. Vilpittömyyden vahvan hengen olen kierrokseni aikana löytänyt ja vilpittömyydelle sijan synnyttänyt. Yllättävien yhteensattumien kautta olen tavannut hyviä ihmisiä, jotka ovat auttaneet minua eteenpäin silloin, kun tunnelini päässä on näkynyt pelkkää tummaa. Nämä ihmeelliset opastajat ovat pakottaneet minut toimiin ja tekoihin niin, että vanhan maan paljas totuudellisuus on päässyt nousemaan esiin. Vilpittömyyden henki on kuin niittykukkien viehättävä kenttä. Kukintojen kasvattama viesti on lähtenyt hentoisina siitepölypilvinä kulkeutumaan kaikkialle. Tuuli, joka viestiä kuljettaa, on hyvien ihmisten hengitys.

Ihmisen tulisi luopua peloista ja pyyteistä,

koska ne mitä viekkaimmalla tavalla vahingoittavat hänen uskoaan alkuperäisiin vaistoihinsa. Vilpittömyyden vaitonainen vaade on joillekin vierailleni koitunut ylitse pääsemättömäksi haasteeksi. Mutta hän, joka tänne on tullut omana itsenään vailla epäluonnollista olemusta ja ilman yliluonnollisia odotuksia, on kokenut olonsa siunatuksi ja sopuisaksi.

Monet sadat toimelaisuuteni puuskat olen hyödyntänyt hyviin töihin, paljon uusia taitoja olen saanut oppia. Olen kokenut liikuttavan lapsekasta riemuntunnetta havaitessani, että minäkin pystyn tahdonvoimallani ja kädentaidoillani miltei mahdolltomuuksiin. Mutta olennaisinta opeista on, että työn kaikista taidoista tarvittavin on ryhtymisentaito. Vailla tuota taitoa olisivat minunkin aikaansaannokseni jääneet aikomuksiksi ja riemuntuntemukset raakileiksi.

Sellainen on Kanttura – maa, jota joki koskee.

Oletko koskaan ajatellut, kuinka vapauttavaa on kulkea kiireettä pitkin rajaa, missä rannan maa muuttuu joeksi? Vuosituhantisten elämänjalkien historia tekee mielen nöyräksi. Ilman päämäärää ja ilman aikataulua on etsittävä sitä hyvää henkeä, mikä uudistaa elämälle sisällön. Kaikki tapahtuu, kun on tapahtuakseen. Joku minutkin tänne valitsi ja ohjasi maata merkkamaan ja maisemia puhdistamaan.

Hän, joka on koskettavan kutsun kokenut, on voinut oivaltaa, kuinka yllättävä, ulottuva ja monisyinen onkaan itsensä kohtaamisten voima!

Vilpittömyyden henkeen, maiseman kauneuteen ja menneiden aikojen mysteerien maailmaan uppoutuminen on minultakin veronsa vaatinut. Viranomaisten hallitsema valtakoneisto valvoo alati ympärillämme, eikä se aina ole vilpiton, eikä se välttämättä käsitä mitään kauneudesta, mystiikasta puhumattakaan. Työt, jotka ovat itsestäni tuntuneet hyvän ja kauniin tekemiseltä, saatetaan jossain toisaalla kokea mielenkipua kiihottaviksi ja kostonhenkeen kannustaviksi. Kuinka totta onkaan, että otollisissa tilaisuuksissa ihmismielessä piilevät pahat vietit puhkeavat kukkimaan varmasti kuin ojanvarren rikkakasvit! Vaikeimpien vastusten vyöryessä pienen ihmisen yli, vaatii liki yli-inhimillisiä voimia pitää nokka pinnalla, pää pystyssä ja maltti matkassa. Olen oivaltanut, että vahvojen mielipiteiden törmäyksessä hyvät ajatukset synnyttävät hyväksyntää, ja että oikea-aikainen rakkautellinen rukous edistää aivan huomaamatta ja jollain ennalta arvaamattomalla tavalla juuri oikeansuuntaisia sattumuksia.

Pahaa ei pahalla peitota, pahaa vastaan pärjää vain hyvällä.

Aika ajoin meitä jokaista koetellaan ja toimimme tähden tutkaillaan. Tuskaista tutkimuksia ne ovat. Elämän vaikeat vaiheet polttavat pois pahan ja arvottoman lian, mutta ilman kipua ei paha poistu. Kivuliaassa kiirastulessa olen itsekin kulkenut, enkä osaa vielä kertoa, mitä uutta olen maallisten menetysteni tilalle sisimpääni synnyttänyt.

Kuinka siis kertoa tästä luonnonmukaisesta luomuksesta, jossa maisema on yhtä paljon ympäristössä kuin omassa mielessäni? Tätähän minun tässä esityksessäni oli aikomus tutkiskella ja siksipä laitankin muutaman rivin verran vertailuja kirkastamaan Kantturan kuvajaista.

Jos Kanttura olisi jokin ravintoaine, olisi se mystisin menoin ja salaisen reseptin mukaisesti valmistettu syvänsamea nokkosmehu.

Jos taas Kanttura olisi vaatekappale, olisi se vuosikymmenen aikana pehmeäksi kävelty kenkäpari. Mutta jos Kanttura olisi ihminen, olisi se monien tuntema ja kunnioittama, hyvää ikaikaista perimätietoa opettava vanhempi nainen.

Ja jos Kanttura olisi joku muu eläväinen luontokappale, olisi se polkuja tunteva ja polkuja kulkeva, maata sekä alta että päältä hallitseva maahis-muurahainen.

Entäpä jos Kanttura olisikin kappale kasvikkunnan kirjoissa; ilman epäilystäkään se olisi elintilansa oikeudesta kamppaileva katajapensas.

Nämä ajatusleikit vievät helposti mieltä mennessään. Mutta täällä minä taas olen Kantturan pirtissä huokaamassa tätä leudonharmaata talvea. Ikkunan takana valkoinen pyry piirittää pihaa luvaten tuoda meille oikean talven. Vähäinen pakkanen riittää. Se pakottaa pintaveden vapautta vähemmäksi ja tyynnyttää miljardit molekyylit toisiinsa kiinni takertuviksi jääkiteiksi. Ja minä mietin, mitä omaa minuun on palannut.

Outo kaihontunne kumpuaa jostain kaukaa koskettamaan rintaani. Surumieltä se vain on, mutta mitä se tahtoo kertoa suunnastani. Luulen tunteen lohduttavaksi.

Katson kuinka kuivat koivuhalot hehkuvat lämpöä pirttiin ja palaan yhtäkkiä mietteissäni pikkupojaksi keväiseen luontoon. Kevät on aina ollut eniten minua, olenhan maaliskuun lapsi. Kuljen ojanvarsia loimukuvioisessa villapaidassa ja liian suurissa saappaissa. Kerään kauniita kiviä ja katselen muuttolintujen kirmailuja. Tunnen heräävän maan tuoksun pitkän talven jäljiltä. Kuljen kaukana metsissä. Enemmän kuin eksymistä tai yksinäisyyttä pelkään pahoja ihmisiä. Vältän polkuja, joita he voisivat käyttää. Luunteeni on luonnonkaltainen, eikä lähelleni ole helppo päästä. Osaan arvostaa etäisyyksiä ja omaa tilaa. Herkän kuoreni suojassa säilytän salaisuuksiani. Pikkuinen poika.

Ympäristöön tuli asfalttia. Vuosi vuodelta kasvoin ja luovuin samalla lapsuuteni vapaudesta ja luovuuteni rajoittamattomuudesta. Valjastin voimani materiaalisen mahdin ja maallisen menestymisen eteen ja laskin itseni rinta paljaana katinkullasta kiiltävälle uhrialttarille. Kasvoin hyväksymään aiheuttamani vahingot ja väärinkäytökseni. Päästin minuuteni kuihtumaan kovenevan kuoreni sisällä. Tuomitsin minuuden itseltäni. Sallin toisten määrittää puolestani ihmiskelpoisuuteni, ja vieläpä heidän kulloinkin mielimällään asteikolla ja tulkinnoilla. Mikä rikos ihmisyyttä kohtaan!

Valheiden viitoittama tieni on ollut pitkä hämärämatka hukkaan. Mutta sitäkin vaativampi on ollut oppimatka pimeästä takaisin alkuperäisen minuuteeni kirkkauteen. Jokaisen kuuluu itse käsitellä kulkemaansa matkaa omana ainutkertaisena elämänjaksonaan, eikä kukaan saata täysin ymmärtää toisen ihmisen kokemia tunteita.

Puolukat maistuvat kirpeiltä, mutta eri suissa eri tavalla kirpeiltä.

Kanttura vaatii taas huomiotani ja palaan kiinni hetkeen. Lisään syykseni puita uuniin, tekisi mieli kuumaa kahvia. Katson ympärilleni kodikkaaseen pirttiin. Olisi aika siivota joulunmerkit pois. Olisi päästettävä päivä päivältä enemmän valoa sisään. Vedän syvään tuvan turvaisaa henkeä, annan hyvän huoneilman pullistaa vatsaani.

Tervehdin nousevaa päivää ja halaan vähäistä valoa voimakseni.

Kuinka siis kutsuisin tilaa, joka on itsessään kaikki luonnollinen elämässä? Ympyrän profiili on vain jana - yksi tylsä viiva, joka ei muuksi muutu, ellei kiertomatkan aikana ole yritystä myös ylöspäin.

Lähtöpiste uudelle kokemusten kierrokselle on kohdattava edellistä kierrosta korkeammalla!
Muutoin päättynyt kierros on ollut merkityksetön.

Elämänympyrässä on ihmisen edettävä, mutta myös kohottava kierros kierrokselta ylemmäksi, jotta henki kasvaa spiraaliksi. Katso virtavaa vettä, näetkö kuinka energiahiukkaset kohoavat kohti korkeuksia erikokoisina spiraaleina.

Ympäri, yhteen ja ylös. Se tekee hyvää!

Elämänenergiaa. Ehdottomasti!

Elämä itse on hyvän huomaamista. Jokainen hyvän kohtaaminen rohkaisee elämään enemmän ja jokainen hyvän oivaltaminen rikastuttaa elämän tarkoitusta.

Tule joskus - tule itse – tulet uudelleen!

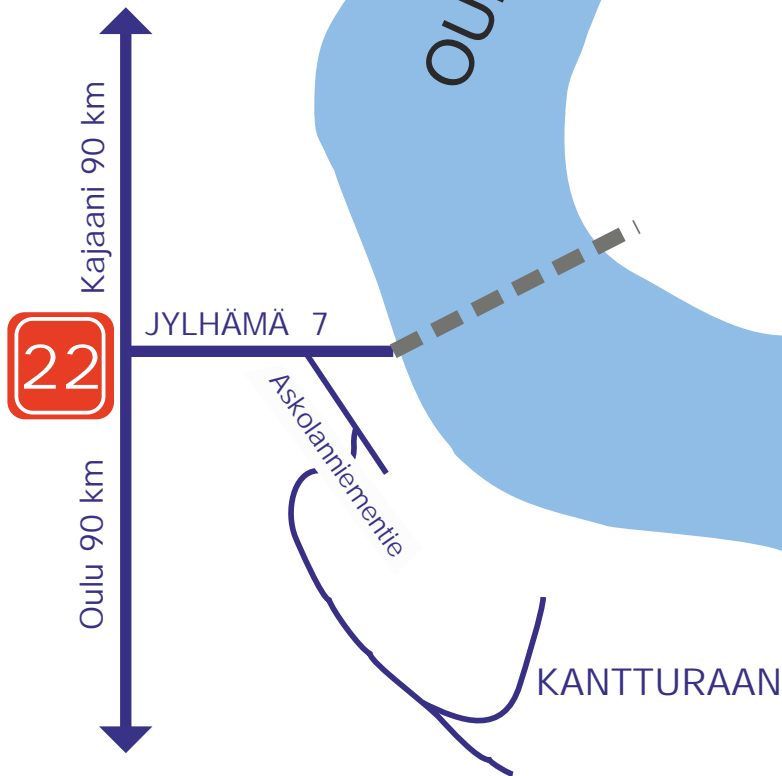
Kanttura on erämaamainen vierailukohde Oulujoen kehystämässä mahtavassa maisemataulussa. Vieraat läheltä ja kaukaa ovat tervetulleita kohtaamaan ja kokoontumaan! Käynti on kokemus, elämys ja kutsu saapua uudelleen.

Kantturassa 4.1.2012
Heikki Pesämaa

INFO

- Rokua Geopark -kohde
- Majoitus, ruokailu
- Saunat, veneenlaskupaikka, uimaranta
- Kalastus-, melonta- ja veneilymahdollisuudet
- Monipuoliset ohjelmalvelut

Kanttura sijaitsee Oulujoen rannalla Askolanniemessä Vaalassa.

Oulusta matkaa kertyy noin 90 km. Sieltä päin tultaessa ajetaan vt 22 eli Tervantietä pitkin kohti Kajaania. Ennen Vaalaa kääntyy tie oikealle liittymästä, jossa lukee JYLHÄMÄ 7. Sitä jatketaan nelisen kilometriä ja juuri ennen voimalaitosrakenteita käännetään taas oikealle Askolanniementielle, joka pian erkanee yhä oikealle ja muuttuu sorapintaiseksi. Vajaa kaksi kilometriä eteenpäin ja vasemmalle käännetään opasteen kohdalta. Tämä tie johtaa Sinut lopulta Kantturan kyläpihaan.

Lisätietoja Kantturasta saa joko
www.kanttura.fi

tai sähköpostitse: kantturantorppari@gmail.com
tai soittamalla 0400 458 400.

**Seuraavan kerran
Kantturassa!**